

VIJEĆE EUROPE

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA

O DOPUŠTENOSTI

Zahtjeva br. 66894/01
Ivica PEJIĆ
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući 19. prosinca 2002. godine u vijeću sastavljenom od

- g. C. L. ROZAKIS, *predsjednik*
- g. G. BONELLO,
- g. P. LORENZEN,
- gđa N. VAJIĆ,
- gđa S. BOTOCHAROVA,
- g V. ZAGREBELSKY
- gđa E. STEINER, *suci*
- i. g. S. NIELSEN, *Zamjenik tajnika Odjela*

uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev koji je podnesen 9. prosinca 2000. godine,

uzimajući u obzir očitovanje tužene države i odgovor podnositelja, nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

Podnositelj g. Ivica Pejić je hrvatski državljanin, rođen 1967., i živi u Kundlu u Austriji. Tuženu državu zastupa njezina zastupnica, gđa Lidija Lukina-Karajković.

Činjenice predmeta iznesene od stranaka mogu se sažeti kako slijedi.

Dana 10. ožujka 1995. podnositelj se vozio iz Slovenije u Hrvatsku, bez prolaženja kroz bilo koju carinsku kontrolnu točku na granici. Istog dana Policijska uprava Varaždinska oduzela je podnositelju vozilo.

Nakon toga podnositelj je optužen za pokušaj krijumčarenja vozila u Hrvatsku, protivno članku 355. stavak 1 Carinskog zakona. Dana 29. ožujka 1995. Komisija za carinske prekršaje Carinarnice Koprivnica ustanovila je da je podnositelj kriv za carinski prekršaj i kaznila ga novčanom kaznom u iznosu od 8.000,00 kuna. U slučaju neplaćanja kazne, ona će biti zamijenjena kaznom zatvora. Povrh toga, podnositeljevo vozilo je konfiscirano.

Podnositelj se žalio protiv te odluke, tvrdeći da nije imao nikakvu namjeru prokrijumčariti vozilo u Hrvatsku, već da se izgubio, pa je zbog toga promašio granični prijelaz.

Dana 13. studenog 1995. Komisija za carinske prekršaje u drugom stupnju Carinske uprave Republike Hrvatske potvrdila je odluku prvog stupnja.

Dana 22. prosinca 1995. podnositelj je pokrenuo postupak pred Upravnim sudom Republike Hrvatske tvrdeći da su niža upravna tijela pogrešno ocijenila činjenice.

Činjenice koje se odnose na nastavak postupka su proturječne. Prema Vladi, dana 28. kolovoza 1997. Upravni sud je odbio podnositeljevu tužbu. Presuda je uručena podnositeljevom odvjetniku dana 26. veljače 1998. U prilog toga Vlada je podnijela kopiju presude Upravnog suda od 28. kolovoza 1997., i kopiju povratnice o primitku koverta naslovljene na podnositeljevog odvjetnika, na kojoj je bilo označeno da sadrži kopiju spomenute presude. Dostavnica je potpisana nečitim imenom dana 26. veljače 1998. Ona je također označena štambiljem Upravnog suda od 2. ožujka 1998., označavajući time da je potpisana dostavnica vraćena sudu tog dana.

Prema podnositelju, on je dana 25. veljače, 28. travnja, 15. lipnja, 28. listopada i 19. studenog 1998. tražio od Upravnog suda da ubrza postupak. On tvrdi da presuda o njegovoj tužbi Upravnom sudu nikada nije bila uručena niti njemu niti njegovom odvjetniku. Glede dostavnice podnesene od Vlade, podnositelj navodi da ju je potpisala nepoznata osoba.

PRIGOVORI

1. Podnositelj prigovara na temelju članka 6. Konvencije radi dužine postupka pred upravnim tijelima i Upravnim sudom.

2. On također prigovara na temelju članka 13. Konvencije, da nema učinkovito sredstvo da ubrza postupak.

PRAVO

Podnositelj prigovara radi dužine upravnog postupka kao i radi toga što nema učinkovito pravno sredstvo u tom pogledu. On se poziva na članak 6. § 1 i članak 13. Konvencije.

Vlada najprije iznosi da je podnositelj zloupotrijebio pravo na peticiju. Ona tvrdi da je iznio pred Sud neistinite činjenice, jer tvrdi da postupak o kojem se radi još uvijek traje, premda je konačna odluka uručena njegovom odvjetniku dana 2. ožujka 1998., više od tri godine prije nego što je podnositelj podnio zahtjev Sudu. Premda Vlada ne sugerira da je podnositelj namjerno obmanuo Sud, ona ustraje na tome da je podnositelj trebao znati točno činjenično stanje.

Vlada prepušta Sudu da odluči da li se članak 6. primjenjuje u okolnostima ovog predmeta, ali poziva Sud da odbaci zahtjev kao očito neosnovan, zato jer dužina postupka radi kojeg se prigovara udovoljava zahtjevu za razmnim rokom.

Glede podnositeljevih navoda u odnosu na članak 13. Konvencije, Vlada iznosi da podnositelj nema dokaziv zahtjev da je žrtva povrede prava zajamčenih Konvencijom.

Podnositelj tvrdi da niti on niti njegov odvjetnik nisu primili presudu Upravnog suda o podnositeljevoj tužbi, te da je dostavnicu potpisala nepoznata osoba. Ustraje stoga da je postupak nerazumno dugačak i da nema učinkovito pravno sredstvo protiv toga.

Sud se ne treba očitovati o svim pitanjima istaknutim od stranaka, budući je zahtjev u svakom slučaju nedopušten iz slijedećih razloga.

Sud bilježi da se navodi stranaka o tome da li je postupak pred Upravnim sudom dovršen i da li je odluka tog suda uručena podnositelju ili njegovom odvjetniku, razlikuju.

Sud bilježi da je Vlada podnijela kopiju presude Upravnog suda kojom je odbijena tužba podnositelja. U ovim okolnostima Sud nalazi da je utvrđeno da je postupak pred Upravnim sudom dovršen dana 28. kolovoza 1997.

Vlada je također uručila Sudu kopiju povratnice pisma upućenog podnositeljevom odvjetniku na kojoj je jasno označeno da koverta sadrži rečenu presudu, na što upućuje broj predmeta i datum presude. Nadalje, na pismu je žig poštanske službe od 26. veljače 1998. čime je označeno da je pošiljka upućena tog dana. Na njoj je također žig od 2. ožujka 1998., čime je označen dan kada je potpisana dostavnica vraćena Upravnom sudu. Vlada je nadalje dostavila kopiju dostavnice potpisane nečitim imenom dana 26. veljače 1998. što označava datum kada je presuda uručena.

U svjetlu dokaza podnijetih od Vlade, Sud nalazi utvrđenim da je podnositeljev odvjetnik dana 26. veljače 1998., kada je osoba koja ju je primila potpisala dostavnicu, primio presudu Upravnog suda kojom je odbijena tužba podnositelja.

Sud podsjeća da je podnositelj tražio dana 25. veljače, 28. travnja, 15. lipnja, 28. listopada i 19. studenog 1998. od Upravnog suda da ubrza postupak. Sud stoga ne može isključiti da podnositelj nije nikada primio kopiju presude o kojoj se radi.

S obzirom na to, Sud podsjeća da se šestomjesečni rok računa od dana kada je uručena presuda koja nije javno objavljena (vidi X. protiv Francuske, br. 9908/82, Odluka komisije od 4. svibnja 1983., Decisions and Reports (DR) 32, str. 266, 272). Sud nadalje podsjeća da u situaciji kada je konačna odluka uručena podnositeljevom odvjetniku, a ne podnositelju, šestomjesečni rok teče od dana kada je podnositeljev odvjetnik upoznat sa odlukom, bez obzira na činjenicu da je podnositelj sa tom odlukom upoznat kasnije (vidi Martinus Godefridus Aarts protiv Nizozemske, br. 14056/88, Odluka Komisije od 28. svibnja 1991., DR 70, str. 208, 212, 213).

Sud zaključuje da je konačna odluka u ovom predmetu donesena od Upravnog suda dana 28. kolovoza 1997. te da je uručena podnositeljevom odvjetniku dana 26. veljače 1998., dok je podnositelj podnio svoj zahtjev Sudu dana 9. prosinca 2000.

Slijedi da je ovaj prigovor podnjet van roka te stoga treba biti odbačen u skladu sa člankom 35. §§ 1 i 4 Konvencije.

Iz tih razloga Sud većinom

Proglašava zahtjev nedopuštenim.

Soren NIELSEN
Zamjenik tajnika

Christos ROZAKIS
Predsjednik